

Hensyn til Fremtiden; thi vi kunne ikke faae baade det Gamle og det Nye. Vi kunne slutte os til det ældre, og det gjør Lovforslaget ogsaa, idet det knytter sig til Beboelsesstedet. Det har i mange Maader optaget de Tanker derfra, det kan optage, men i Hovedprincippet gjør det Arbejdet til en kommunal Byrde. Vil man gaa ind paa det, maa man fornuftigvis ogsaa tage de Konsekvenser, som dette Princip kræver, og videre gaar Lovforslaget i Virkeligheden ikke; det gjør ikke saa store velle Forandringer i det Bestaaende, fordi det Bestaaende uden Indvending fra nogen Side efterhaanden har nærmet sig stærkt til de Tilstande, som vi nu skulle gaa over til. Der er imidlertid enkelte Pletter, som ere blevne mere og mere iøinefaldende, og som man maa faae bort. Naar man fra Lovgivningens Standpunkt ser paa, hvad vi egentlig have nu, og hvad vi ville faae, hvis vi tog dette Forslag, er Forskjellen i principiel Henseende paa flere Punkter ingenlunde ubetydelig.

Klein: Jeg kan erklære mig enig med den høitærede Indenrigsminister, forsaavidt han har anset det for rigtigt at foretage den Ændring i den nuværende Ordning af Snekastningen, at Administrationen gaar over til at blive kommunal. Jeg kan ogsaa godt tiltræde Principet i Lovforslaget, forsaavidt det maa siges at være rigtigt at gjøre Snekastningen til en kommunal Byrde. Det er ganske vist, at naar man foretager denne Forandring, saa sker der ikke blot en Forandring i Reglerne om Administration og Tilhyn, men der sker ogsaa Forandring med Hensyn til Byrden, saaledes som den høitærede Indenrigsminister jo ogsaa nærmere har paavist. Det lader sig jo ikke nægte, at man lægger en Byrde paa Beboerne i Kommunen, som hidtil have været fri for denne Byrde. Det forekommer nu mig, at i og for sig kan der altid være nogen Bestemtheds ved at paalægge Folk, der hidtil have været fri for Byrder, at bære saadanne for Fremtiden, naar disse Byrder maa erkjendes efter Omstændighederne at kunne blive temmelig følelige. Smidlertid skal jeg indrømme, at det i og for sig er en naturlig Ordning at gjøre Snekastningen til en kommunal Sag, at det i og for sig er naturligt ogsaa at gjøre Byrderne til kommunale Byrder, og at man som Følge deraf ogsaa maa tage Konsekvensen, at de, der overhovedet høre til Kommunen og tage Del i dens Goder, ogsaa maa bære deres Andel af denne nye kommunale Byrde ligesom af de kommunale Byrder i Almindelighed. Forsaavidt udtaler jeg mig ikke mod Principet i

Lovforslaget. Men det forekommer mig, at naar man saaledes i Virkeligheden vil ordne Snekastningen paa et andet Grundlag end tidligere, maa man ogsaa være opmærksom paa, at dette nødvendig fører til at underkaste flere Bestemmelser en nærmere Underjøgelse. Det fører efter min Formening til, at man maa give paa visse Omraade bestemte Regler, end man har givet hidtil. Tidligere var jo, som den høitærede Minister har udtalt, egentlig Principet dette, at Snekastningen skulde besørjes af vedkommende Beboere, som nu engang boede i Nærheden af den paagjældende Strækning, hvor der skulde kastes Sne. Dette Princip, som man finder i Reglementet af 1799, er jo for en væsentlig Del ændret ved Loven af 30te December 1858. Dette indeholder en Regel, der meget svarer til Bestemmelserne i § 5, naar det nemlig hedder, at Arbejdets Fordeling paa Landet skal ske „uden Hensyn til Forskjel mellem hele og halve Gaarde, Hovedgaardstøt, Beneficiargods og anden Jord, efter et af Amtsraadet for større eller mindre Kredse i Amtsraadsdistriktet eller foregaaende Konference med Sogneforstanderskaberne forfattet Regulativ, hvorved Hartkornets Størrelse, Assuranceværdien af Bygningerne, forsaavidt der af disse svares Bygningsafgift, og den Bedrift, der føres i Bygningerne, saavel som Folkeholdet lægges til Grund for Fordelingen“. Det er aabenbart, at der i Maret 1858 kom et andet væsentlig Moment med ind udenfor det, som egentlig var det bestemmende efter Reglementet af 1799; men Grundprincippet har man ikke forandret. Det er Beboerne, som skulle udføre Arbejdet, og derfor har man ogsaa efter 1858 fastholdt den naturlige Konsekvens af Principerne i Reglementet af 1799, at Eiendomme uden Beboere deltog ikke i Snekastning, det være sig, fordi det var Jorder, som laa i en anden Kommune, end vedkommende Eier af dem boede, eller fordi Vedkommendes Steder, navnlig om Vinteren, stode ubeboede. De have ogsaa efter 1858 været fritagne. Denne Forskælelse af Bestemmelserne om Snekastning, som efter min Mening utvivlsomt er rigtig, er ogsaa bleven godkjendt ved Højesteretsdomme. Nu forekommer det mig, at det maa erkjendes, at selv efter Loven af 1858 er der kommen nogen Uklarhed, eller lad mig hellere sige, man har aabnet Døren for ikke lidt Vilkaarlighed, idet man foruden Hensynet til Beboerne, deres Evne til at deltage i Naturalarbejde, har indbragt i Loven et Hensyn til Eiendommene, deres Værdi, Hartkorn, Assuranceværdi o. s. v. Man har ikke opgivet Tanken fra 1799, idet man ved Siden af